

ת"פ 33978/08/14 - מדינת ישראל נגד דוד ישראל לוגסי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

25 יוני 2015

ת"פ 33978-08-14 מדינת ישראל נ' לוגסי(עציר)

בפני כב' השופט יואל עדן
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל
דוד ישראל לוגסי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביב דמרי

הנאשם וב"כ עו"ד מאיר לחן

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן :

הנאשם הוא אחיו הבכור של נתנאל לוגסי ז"ל (להלן: "**המנוח**"), אשר היה יליד 1999, ובמועדים הרלבנטיים הם התגוררו יחד עם בני משפחתם בבית המשפחה.

בתאריך 29.7.14 שב הנאשם מעבודתו הביתה, הורי הנאשם והמנוח לא היו בבית, המנוח ישב בחדרו הנמצא בקומה השנייה של הבית, ואחותם, קטינה ילידת 1997, היתה בחדרה הסמוך לחדרו של המנוח.

הנאשם נכנס לחדרו של המנוח אשר התעסק אותה עת במכשיר הטלפון שלו, פנה אל המנוח, ולאחר שלהבנת הנאשם המנוח התעלם ממנו, החל הנאשם להתעמת עם המנוח, סטר על פניו, היכה אותו ולקח ממנו את מכשיר הטלפון, המנוח ביקש מהנאשם להשיב לו את המכשיר והנאשם המשיך להכותו, המנוח היכה אותו בחזרה, הנאשם היכה את המנוח באמצעות רגל מתכת של מאוורר, והמנוח השליך לעבר הנאשם מגהץ שפגע בראשו.

כל אותה עת האחות אשר שמעה את המריבה פחדה והסתגרה בחדרה מחשש שהנאשם יכה גם אותה.

בהמשך, הנאשם עזב את המנוח, ירד במדרגות לקומת הכניסה, נכנס למטבח, הוציא סכין לחיתוך ירקות מהמגירה, עלה במדרגות לכיוון חדרו של המנוח כשהוא אוחז בסכין בידו, המנוח עמד בכניסה לחדרו כשהוא אוחז בידו מגהץ, הנאשם אחז בסכין מול המנוח והורה לו להוריד את המגהץ, אך המנוח לא עשה כן, הנאשם הצמיד את הסכין לחזהו של המנוח והשניים התעמתו כאשר במהלך העימות היכה המנוח את הנאשם בראשו במגהץ, כאשר כל העת הנאשם אוחז בסכין בידו.

במהלך העימות, הנאשם דקר את המנוח באמצעות הסכין, דקירה בחזהו בצד שמאל, וכן גרם לחתך בקרקפת ולחתך שטחי נוסף בבית החזה, כל זאת כאשר הנאשם נוהג בשוויון נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח.

המנוח הפצוע התיישב על מיטתו והחל לצעוק שאינו רואה כלום, האחות שהיתה בחדרה ושמעה את הדברים, נכנסה לחדר המנוח ומצאה אותו פצוע ומדמם, כשהנאשם מחזיק בצמר גפן ומצמיד אותו לפצע הדקירה בחזהו של המנוח.

הנאשם לקח מגבונים והחל לנקות את הדם מרצפת החדר, האחות הביאה כוס מים, ניסתה לתת למנוח לשתות ושפכה מים על פניו אך הוא לא הגיב, הנאשם נתן לאחות צמר גפן והורה לה לשים אותו על פצע הדקירה בחזהו של המנוח וללחוץ, ולהזמין אמבולנס, ובמקביל הנאשם ארז את בגדיו בתיק ועזב את הבית כשהוא נושא עימו את הסכין, ובהמשך השליכה.

האחות התקשרה מבוהלת ובוכיה אל האם, דיווחה לה כי המנוח נפצע, החדר מלא בדם, ביקשה שתזמין אמבולנס, האם התקשרה למשטרה, ביקשה לשלוח ניידת אל הבית, הזמינה אמבולנס, ונסעה בעצמה לכיוון הבית.

צוות מד"א מצא את המנוח הדקור בחזהו כשהוא ישוב על מיטתו מחוסר הכרה, ללא דופק וללא נשימה, ולאחר שכשלו ניסיונות החייאה נקבע מותו בבית ע"י רופא מד"א.

האם אשר בשלב זה כבר היתה בבית, כתבה לנאשם הודעת SMS "**הרגת אותו**", בהמשך שוטר שהוזעק לזירה התקשר לנאשם מספר פעמים, לבקשתו הכווינו למקום הימצאו, והנאשם המתין שם עד להגעת השוטרים אשר עצרו אותו.

כך על פי כתב האישום המתוקן.

הסדר הטיעון

2. הודיית הנאשם בכתב האישום המתוקן באה במסגרת הסדר טיעון.

על פי הסדר הטיעון המאשימה תטען לעונש הולם של מאסר בפועל למשך 11 שנים, ומאסר מותנה, ההגנה תוכל לטעון לעונש כראות עיניה, והצדדים יהיו רשאים להביא ראיות לעונש.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש.

במסגרת הראיות לעונש מטעם הנאשם העידו ההורים.

אמם של הנאשם והמנוח תיארה בעדותה את הקושי הגדול ואמרה כי היא מרגישה שאיבדה שני ילדים. מבקשת היא לרחם ולחוס על הנאשם, ונאמר כי הם אינם כועסים עליו ומבקשים כי יוטל עליו העונש המינימאלי.

בקשתה היא: **"אני רוצה שבן אחד יהיה לי בבית, ולא להרגיש שאיבדתי שניים"**. נאמר על ידה כי היא מבקשת לעזור ולשקם את הנאשם, וכי היא בטוחה שהנאשם לא התכוון והוא כל כך אהב את אחיו הקטן.

בהסכמה הוגש מסמך בכתב ידה של האם (נ/1), בו מתארת היא את **"הכאב העצום והקשה מנשוא"** - **"ליבנו שבור ומרוסק מצד אחד הכאב על אובדן הילד הקטן ומצד שני אובדנו של דוד..."**, מתואר כי חייהם השתנו מהקצה אל הקצה, היא מבקשת לעזור לנאשם, לרחם עליו, לאפשר להם לעזור בשיקומו, אומרת כי הם כהורים וכמשפחה סולחים ואוהבים, ומבקשת היא שבנה הנאשם ישוב לחיק המשפחה.

אביהם של הנאשם והמנוח תיאר בעדותו במסגרת הראיות לעונש את אשר עובר עליו מאז האירוע, את ההתמודדות הקשה מאוד, ואת מה שהוגדר על ידו כהתרסקות חייהם, ביקש רחמים על בנו, ואמר כי הם יתמכו בנאשם בכל צעד ויכוונוהו בכיוון הנכון.

תסקיר שירות המבחן

4. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן, אשר יפורט בחלקו בשל צנעת הפרט. על פי התסקיר הנאשם סיים 12 שנות לימוד לאחר שעבר מסגרות לימודיות, בין היתר על רקע קשיים בהסתגלות למסגרות לימודיות, התגייס לשירות סדיר, וטרם מעצרו עבד במפעל.

תואר הרקע המשפחתי של הנאשם, ונאמר כי הוא ביטא תחושות תסכול על כך שאחיו הקטנים ממנו לא קיבלו את מרותו כבן הבכור במשפחה, וכי מאז מעצרו של הנאשם חל שיפור ביחסיו עם ההורים, המשמשים עבורו כמערכת תמיכה עיקרית.

אשר ליחסיו של הנאשם עם המנוח, נאמר כי מערכת היחסים היתה סבוכה ורוויות עימותים.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי לאחר שחרורו מהצבא החל לעשן סמים בתדירות יומית, ותיאר התפרצויות כעס ונטייה להתעצבן ולנקוט באלימות, כאשר חש השפלה וזלזול.

שב"ס מסר לשירות המבחן כי הנאשם נמצא במעקב פסיכיאטרי לצורך מתן טיפול תרופתי, והוא מביע חרטה על מעשיו ומוטיבציה להעמיק בהתבוננות אחר הדפוסים שהובילו אותו למעורבות באירוע.

שירות המבחן שוחח עם הורי הנאשם, אשר תיארו את הקושי הגדול והסבל היום יומי בהתמודדותם עם האירוע.

הערכת שירות המבחן והתרשמותו הינה מרמת סיכון בינונית - גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק, שירות המבחן מתרשם כי הנאשם חש חרטה על מעשיו, והבנה לחומרת השלכותיהם.

המלצת שירות המבחן הינה על ענישה של מאסר בפועל.

טיעוני ב"כ המאשימה

5. ביחס לשאלה האם יש כלל צורך בקביעת מתחם עונש הולם לאור כך שמדובר בהסדר, נאמר כי הדבר טרם הוכרע באופן חד משמעי, והואיל ובתי משפט נוהגים, במקום בו קיים הסדר, שלא לקבוע מתחם עונש מדויק, לא תטען המאשימה למתחם ענישה, אך הטיעונים יבואו ברוח תיקון 113.

נטען כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של כבוד האדם, בטחונו, בריאותו ושלמות גופו, ובערך המרכזי שהוא עיקרון קדושת החיים, פגיעה זו ממשית וקשה מאוד, הנאשם רמס ערכים אלו עת בחר להתחיל בתגרה שבסופה דקר באמצעות סכין את אחיו הקטן, דקירה קטלנית בחזהו וגרם למותו, והפגיעה העיקרית הינה הפגיעה בעקרון קדושת החיים.

ב"כ המאשימה מפנה לכך שהמנוח היה בגיל 15 בלבד, ונטען כי הדבר מהווה את הפגיעה הקשה ביותר אשר יכולה להתקיים, בעקרון קדושת החיים, השמירה על קדושת החיים היא בבחינת "**התכלית השורשית ביותר של הדין הפלילי**", ועל העונש ההולם להיות מחמיר באופן משמעותי.

ב"כ המאשימה מתאר את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, וכי החרפת האירוע באופן משמעותי קרתה בשל מעשי הנאשם אשר החליט לרדת אל המטבח בקומה התחתונה, לקחת סכין ולחזור לחדרו של המנוח, כאשר שיאו של האירוע בהצמדת הסכין לחזהו של המנוח ודקירתו בהמשך, והתוצאה, אשר לה גרם הנאשם, היא הקשה ביותר האפשרית, והיא

מותו של המנוח.

עוד נאמר כי השימוש בסכין, כפי שבוצע כמתואר, מהווה גם הוא נסיבה לחומרה, וכך גם האכזריות והתעוזה אשר בדקירת הנאשם את אחיו בצד השמאלי של חזהו בעומק רב, דקירה אשר חדרה לריאה השמאלית וללב וגרמה לדימום נרחב בחלל בית החזה וסביב הלב.

נטען כי מעשי הנאשם לא רק שקיפחו את חיי אחיו בן ה-15, אלא גם הסבו נזק נפשי עצום לכל בני המשפחה, הורי הנאשם מוצאים עצמם מצד אחד כהורי הקורבן שחיינו נקטלו, ומצד שני כהורי הנאשם שגרם לאותו הרג, ולצד בקשת המשפחה כי יוקל עונשו של בנם הנאשם, יש לזכור כי אירוע זה והסבל אותו הם עוברים, הם פרי מעשי הנאשם, אשר בגינם עליו להיענש, את מבוקשם יש לקחת בגבולות הראויים, המנוח הוא ראשית אדם ורק לאחר מכן אחיו של הנאשם, ועיקר השיקולים הם בעלי עניין ציבורי ולא דווקא עניינם ומבוקשם הפרטי של הורי הנאשם.

ב"כ המאשימה סקר את מדיניות הענישה הנוהגת, הפנה לשורת פסקי דין בהם נגזרו בעבירת הריגה עונשים בין 14 ל-20 שנות מאסר, ונטען כי לרוב הענישה בפסיקה אף חמורה מזו לה עותרת המאשימה, אך לאור כלל השיקולים ענישה בדמות 11 שנות מאסר הינה הולמת.

ב"כ המאשימה מפנה לתסקיר, לרקע המשפחתי, לכך שאחותו של הנאשם נמצאת בטיפול פסיכולוגי וקיימות הפרעות בתפקודה מאחר והיתה עדה לאירוע, ולכך שעל פי דברי הנאשם, יחסיו עם המנוח היו סבוכים ורווי עימותים.

ב"כ המאשימה מפנה לכך שעל פי התסקיר הנאשם החל לצרוך סמים בתדירות יום יומית עם שחרורו מצה"ל, ולהתרשמות שירות המבחן בדבר רמת סיכון בינונית גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק.

ב"כ המאשימה עותרים לכבד את ההסדר ולהשית על הנאשם עונש של 11 שנות מאסר ומאסר מותנה.

טיעוני ב"כ הנאשם

6. ב"כ הנאשם הגדיר את האירוע כטרגדיה אנושית קשה מנשוא, וכי בנוסף לעונש שיוטל עליו הוא יישא בעונש שילווה אותו כל חייו, תמיד תיזכר דמותו של האח המנוח, והנאשם ירצה להנציח את שם אחיו.

נטען כי הנאשם, על פי התסקיר, עובר טיפול נפשי פסיכיאטרי במסגרת הכלא, וכי מדובר במעשה שקשה להכיל, והאירוע גרם לקריסת המשפחה כולה.

נטען כי המעשה נמצא בסקאלה הנמוכה של היסוד הנפשי הכולל גם פזיזות, וגם התביעה מתרשמת כי לא היתה כוונה

תחילה, ולפיכך, הוגש התיק בגין הריגה, הנאשם נטל את הסכין כדי להזהיר את אחיו המנוח, והוא ביקש להתרות בו שיוריד את המגהץ והצמיד את הסכין לחזהו, במהלך העימות המנוח היכה את הנאשם במגהץ בשנית, הדקירה נעשתה באופן שאינו ידוע למאשימה, הנאשם ניסה לעצור את הדימום, וביקש מהאחות להזעיק אמבולנס, ובאותו רגע היה מבולבל ובהלם.

נטען כי הטרגדיה נעוצה בכך שהנאשם גרם למות אחיו הצעיר, והמצב הנפשי של הנאשם היום הוא בכי רע, הוא מתייסר יום יום שעה שעה, והאינטרס הציבורי קשור בטרגדיה האנושית והוא מתעמעם באסון משפחתי זה.

ב"כ הנאשם מתייחס לפסיקה שנטענה ע"י ב"כ המאשימה, תוך אבחונה, מפנה לפסיקה מטעמו, ועותר לכך שהענישה לא תעלה על 7 שנות מאסר, תוך שמציין כי זהו מאסרו הראשון של הנאשם.

הנאשם אמר כי לא ניתן למצוא מנוחה ממה שקרה, הדבר עובר בראשו כל הזמן, ונחמתו היחידה היא משפחתו, רק בזכותם יש לו כוח להמשיך בחיים, והוא מבקש הקלה ככל הניתן.

מתחם העונש ההולם

7. הצדדים קבעו טווח ענישה מוסכם במסגרתו המאשימה טוען לעונש מאסר של 11 שנים, וב"כ הנאשם יטען טיעון פתוח. זהו למעשה טווח ענישה שהוא תוצאת **"מיצוי כוח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך, בשים לב לכלל נסיבות התיק..."** ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013).

הקושי העולה מהיחס בין הסדרי טיעון למתחם עונש הולם על פי תיקון 113, נסקר בע"פ 512/13 דלעיל, ובשורת פסקי דין נוספים - ר' ע"פ 9246/12 **חמאסה נ' מ"י** (24.3.2014), ע"פ 5953/13, 633/14 **מ"י נ' דויד** (6.7.2014), ע"פ 3912/14 **נאסר נ' מ"י** (1.12.2014), ור' עפ"ג 30554-11-13 (מחוזי ירושלים) **זקן נ' בית המכס והמע"מ ירושלים** (5.2.2014), אשר אוזכר בע"פ 3912/14 ובמסגרתו ניתוח של היחס בין הסדרי טיעון לתיקון 113.

מתחם העונש ההולם הינו בבחינת **"קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לטווח הענישה הראוי..."** (ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013)), אל מול טווח הענישה בהסדר אשר הוא תוצאת הסכמה בין הצדדים.

בע"פ 512/13 צוטטה בהסכמה הגישה לפיה במקרים בהם קיים ספק אם הסדר עומד במבחנים אשר נקבעו לשאלת כיבוד הסדרי טיעון, אזי מצווה בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם ואת העונש במסגרתו:

"בהקשר זה מוסכמת עלי גישתו של פרופ' אורן גזל הגורס כך: "במקרים שיש בהם ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון מצווה כיום בית המשפט לקבוע הן את מתחם הענישה והן את העונש

בתוך המתחם שהיה נקבע אלמלא היה הסדר, על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה".

לאור גישה זו של כב' השופט ח. מלצר בע"פ 512/13, הרי שקביעת מתחם עונש הולם ע"י בית המשפט, מקום שצדדים הגיעו להסדר טיעון המתייחס גם לרכיב העונשי, תבוצע כאשר קיים ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון, ומשמעות הדבר כי לא בכל מקרה קיים צורך לקבוע בנפרד מתחם עונש הולם, אלא יש לשמור זאת לאותם מקרים בהם קיים ספק, כפי המצוטט לעיל.

בענייננו, לאחר בחינת הנסיבות החמורות המתוארות לעיל, כמו גם הענישה במקרים אחרים, אני מוצא כי יש לקבוע תחילה מתחם עונש הולם, הואיל ועל פני הדברים נחזה ההסדר להיות קרוב לרף תחתון של מתחם עונש הולם.

8. בעבירה אשר ביצע הנאשם פגע הוא בערך הראשון במעלה - קדושת החיים.

קדושת החיים הינה בבחינת ערך עליון, אשר הפגיעה בו הינה פגיעה ביסוד ובבסיס הערכים.

לקדושת החיים והיותה בבחינת ערך עליון ר' ע"פ 10358/08 **איסמעיל אזברגה נ' מ"י** (16.3.2010):

"המערער בקור רוח חילל את ערך קדושת החיים, שהינו ערך עליון בשיטת המשפט הישראלי".

בע"פ 865/09 **חמאד נ' מ"י** (10.12.2009) נפסק:

"המשותף לכל עבירת הריגה הוא התוצאה הקטלנית והפגיעה בעקרון קדושת החיים המלווה בכוונה פלילית. חברה חייבת להציב את חיי הפרט בראש מעייניה ולשמור עליהם מכל משמר. המבקש לחתור תחת עקרון זה צריך להיענש באופן שיש בו כדי להרתיע הן את היחיד והן את הרבים".

9. נסיבות ביצוע העבירה ע"י הנאשם קשות וחמורות. לאחר שסטר למנוח, היכה אותו והמנוח היכה אותו בחזרה, עזב הנאשם את החדר, ירד במדרגות, נכנס למטבח, הוציא סכין וחזר לחדרו של המנוח, הורה למנוח להוריד מגהץ שהחזיק, המנוח לא עשה כן, הנאשם מצמיד את הסכין לחזהו של המנוח והעימות ממשיך, עד אשר הנאשם דוקר את המנוח באמצעות הסכין דקירה בחזהו בצד שמאל.

אף שהחלק הראשון של העימות מסתיים, הנאשם הולך אל המטבח ומביא סכין, שב ומחדש את העימות שהוא החל בו קודם לכן, ודוקר את המנוח בחזהו בצד שמאל, דקירה אשר לאור מיקומה, תוצאת מסוכנותה הרבה מאוד התממשה.

רבות נפסק בדבר השימוש בסכין, והצורך בעקירת התופעה וההחמרה בעונשים המוטלים בגין מעשים שכאלו. ר' ע"פ 10866/03, 10689/03 מ"י נ' סלאימה וערעור שכנגד (5.7.2004), אשר אמנם הנסיבות בו היו שונות, אך מדובר היה במעשה הריגה תוך שימוש בסכין, ונפסק:

"אין לנו אלא לחזור ולעמוד על כך שיש להחמיר בעונשים המוטלים בגין מעשי הריגה מן הסוג שהיה במקרה זה, כדי להרתיע מפני הקלות הבלתי נסבלת של השימוש בסכין ומפני הזלזול בחיי אדם".

לעבירות אלימות, השימוש בנשק קר או חם, והצורך למגרן אפנה לע"פ 4697/11 מ"י נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013), לע"פ 3863/09 מ"י נ' חסן (10.11.2009), וע"פ 8314/03 שיהאד נ' מ"י (7.6.2005).

בע"פ 4697/11 דלעיל, בו מדובר היה בירי וחבלה חמורה בכוונה מחמירה, נפסק:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם, במיוחד כאשר תופעות מסוג זה מתרחשות חדשות לבקרים ולא פעם בתחום המשפחה. תרומתו של בית המשפט למאמץ שנועד למגר התופעה צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה. נוכח פסקי הדין שהוצגו בפני הערכאה הדיונית ובפנינו אנו חוששים כי ברמת הענישה הנהוגה כיום אין די, וספק אם רכיב ההרתעה זכה בה למענה הולם. מקובלת עלינו עמדת המדינה כי העונש הראוי במקרים מסוג זה צריך להיות חמור מזה שהושת במקרה שבפנינו וראוי בנסיבות המתאימות שיהיה בן שתי ספרות. אנו מצפים כי רמת הענישה אותה אנו מכתבים תיושם בפועל על ידי הערכאות קמא".

הפגיעה בקדושת החיים, הנסיבות של ביצועה ע"י הנאשם, השימוש בסכין אשר הנאשם הולך מהמקום להביאה, ודוקר את המנוח באמצעותה בצד שמאל של חזהו, חומרת כל אלו וחומרת התוצאה הקשה ביותר, צריכות לבוא לידי ביטוי בענישה אשר שיקולי ההרתעה והגמול מקבלים במסגרתה משקל מרכזי.

בע"פ 3042/13 חיימוב נ' מ"י (21.5.2015), נפסק:

"רבות נכתב ונאמר על הקלות הבלתי נתפסת שבה מגיעים חיי אדם לסיום אלים ואכזרי בסכסוכים של מה בכך, ועל תפקידו של בית המשפט במיגור תופעה זו על דרך של הרתעה עונשית (ראו, בין רבים, ע"פ 9422/11 דהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (3.7.2013) (להלן: עניין דהן)). המערער, במעשיו, קטע את חייו של המנוח באיבם והותיר את משפחתו המומה וכואבת. לא רק במנוח ובמשפחתו פגע המערער במעשיו, אלא גם בערך המוגן של קדושת חיי האדם".

10. קביעת מתחם העונש ההולם הינה בעלת ציביון אינדיבידואלי, הבא לידי ביטוי בפרט בנסיבות ביצוע העבירה, ובכך מובא לידי ביטוי עקרון הענישה האינדיבידואלית. ר' לעניין זה ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013).

עקרון הענישה האינדיבידואלית, מוביל למסקנה כי העיקר הוא בנסיבות המסוימות של כל מקרה, ואלו יקבלו את המשקל המרכזי.

הענישה הנוהגת במקרים אחרים הינה אך אחד השיקולים בקביעת המתחם, ואיננה המרכז שבו. ר' ע"פ 4447/13 **חאתם קוידר נ' מ"י** (24.11.2014):

"מעל לכל, יש לזכור כי שיקול הדעת השיפוטי לעניין הענישה לפי תיקון 113 לחוק העונשין, אינו בנוי רק על פי העונש הנוהג אלא בעיקר על פי העונש ההולם".

11. לענישה בעבירות ההריגה מנעד רחב, והדבר נובע מהמשקל אשר יש ליתן לנסיבות כל מקרה ומקרה. ר' ע"פ 3042/13 **חיימוב נ' מ"י** (21.5.2015):

"בעבירת ההריגה קיים מנעד ענישה רחב ביותר, בהתאם לנסיבות השונות של כל מקרה וכל מבצע עבירה".

להלן אפנה לפסקי דין ולעונשים בעבירות הריגה אשר הוטלו במסגרתם, אך יש להדגיש כי כל מקרה ונסיבותיו, וקביעת המתחם בהמשך תיעשה בעיקר תוך התייחסות לנסיבות המסוימות בענייננו.

- בת.פ. (חי') 307/99 **מ"י נ' יעקב מזרחי** (15.11.2000) הגיע הנאשם לבית הוריו כעוס, המנוח, אחיו של הנאשם, ניסה להרגיעו, החל ביניהם עימות, הנאשם היכה בו בחוזקה, דחפו לקיר, קרע את חולצתו, ואיים על המנוח שידקור אותו, בשלב מסוים עזב הנאשם את המנוח הלך למחסן המרוחק כ- 16 מ' מהמקום בו היו, חזר עם חלק של מספריים שאורך להבו כ- 13 ס"מ, ניסה לדקור את המנוח אשר הצליח להתחמק ורק נשרט, ולבסוף דקר את המנוח בבית החזה, דקירה שפגעה בלב, נמלט מהמקום, והמנוח התמוטט ומת. בבית המשפט המחוזי נגזר עונש מאסר של 15 שנים. הערעור שהגיש הנאשם (ע"פ 30/01 **יעקב מזרחי נ' מ"י** (15.11.2011)), נדחה, תוך שבית המשפט העליון קובע כי:

"על מעשה כזה בו קטל המערער את ח"י אחיו, על לא עוול בכפו, יש להעניש בעונש מכאיב ומרתיע. כזה הוא העונש שהוטל ואין אנו מוצאים להתערב בו".

בית המשפט העליון התייחס לדברים אשר נאמרו מפי אמו של המערער וקבע:

"שמענו מפי אמו דברים נוגעים ללב. היא איבדה בן אחד ומבקשת לאפשר לבן האחר לחזור לחיק המשפחה. קשה להתעלם מדברים אלה, יחד עם זאת, על בית המשפט לשקול שיקולי ענישה הכוללים לא רק את ההיבט האישי אלא גם את ההיבט הציבורי".

- בע"פ 3042/13 **חיימוב נ' מ"י** (21.5.2015) בו בעקבות ויכוח הקשור בתשלום חוב, רדף המערער אחר המנוח ואחר בסכין שלופה, השיגם, דקר את המנוח חמישה פצעי דקירה בליבו, והורשע בהריגה, ובהסדר טיעון נקבע כי המדינה תעתור לעונש של 16 שנות מאסר. בית המשפט העליון הפחית את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, העמידו על 13 עד 18 שנות מאסר, והפחית את המאסר שהוטל בפועל ל- 13 שנים. בית המשפט העליון סוקר עונשי מאסר אשר הוטלו בשורת פסקי דין בנסיבות בהן בוצעה עבירת הריגה תוך דקירה, והענישה נעה בין 10 ל- 16 שנות מאסר, ובאחד 7 שנות מאסר.

- בע"פ 1682/12 **ולדימיר גוטליוב נ' מ"י** (7.4.2013) הורשע המערער בעבירות הריגה, בכך שהיכה את המנוח באגרופ בראשו, באופן שגרם למנוח ליפול ולאבד את הכרתו, ולאחר מכן נקבע מותו של המנוח. נגזרו 10 שנות מאסר, והערעור על חומרת העונש נדחה.

- בע"פ 7534/11 **מזרחי נ' מ"י** (30.6.2013) דקר המערער את חברו למוות, לאחר שבעקבות ריב הגיע אל ביתו של החבר מצויד בסכין. במסגרת הסדר טיעון הוסכם על תיקון כתב האישום אשר היה בעבירת רצח, לעבירת הריגה, וכי התביעה תעתור להטלת עונש של 15 שנות מאסר בפועל וההגנה לא תהיה מוגבלת בטיעוניה. בית המשפט המחוזי אימץ את ההסדר וקבע כי חומרת ההתנהגות והתוצאה מחייבת את הרף הגבוה אשר כבר מביא במסגרתו שיקולים לקולא, וערעור המערער נדחה.

ב"כ המאשימה צירף לטיעוניה תמצית פסיקה בה בעבירות הריגה הוטלו מאסרים בפועל בין 14 ל- 20 שנות מאסר, בנסיבות בהן בכולם, למעט אחד, העבירות בוצעו בסכין.

מנגד, הפנה ב"כ הנאשם לגזר דין בו הוטל עונש מאסר של 7 שנים (בת.פ. (ת"א) 4024/09 **מ"י נ' דוד ירקוני** (6.5.2009), שם הורשע הנאשם בהריגה של אחיו, לאחר ויכוח מילולי ביניהם, כאשר המנוח במהלך הויכוח נכנס לחדרו של הנאשם והיכה אותו, וחזר לחדרו שלו, הנאשם נטל סכין מתקפלת נכנס לחדרו של המנוח, גרם לפצע דקירה בבית החזה משמאל, דקירה אשר הביאה למותו. בנימוקי בית המשפט שם מובאות נסיבות חריגות ובלתי שיגרתיות, לרבות מצבו הפיזי והנפשי של הנאשם. כן הפנה ב"כ הנאשם לת.פ. (נצ') 52/08 **מ"י נ' שליאן** (3.2.2009) בו הוטל מאסר של 52 חודשים, אולם מדובר היה בנסיבות שונות, וכן ביקש לאבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה.

12. חומרת המעשה, תוצאתו הקשה ביותר, הנסיבות החמורות של ביצוע העבירה, והפגיעה בערך העליון של קדושת החיים, כל אלו צריכים לקבל ביטוי בקביעת מתחם העונש ההולם.

פגיעה בקדושת החיים מחייבת ענישה המבטאת את מעמדו של ערך זה, ומתחם העונש ההולם הינו בבחינת קביעה נורמטיבית של בית המשפט בדבר המענה העונשי הראוי בנסיבותיו של כל מקרה.

בנסיבות ובתוצאה האמורים לעיל, על הענישה לכלול מאסר אשר יביא לידי ביטוי את שיקולי ההרתעה והגמול, והרף

התחתון אינו יכול לרדת מעשר שנות מאסר.

לאור כל האמור לעיל, מתחם העונש ההולם לעבירה אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצועה, כולל מאסר בפועל הנע בין 10 ל - 15 שנים.

הענישה

13. הסדר הטיעון מגביל את טיעוני ב"כ המאשימה לעונש של 11 שנות מאסר, אשר הינו במסגרת מתחם העונש ההולם. יש לכבד את ההסדר אשר אינו חורג מהמתחם, ויש לקבוע את הענישה הראויה בנסיבות המקרה, בגבול ההסדר.

הנאשם יליד 1991, והוא נעדר עבר פלילי.

במעשהו פגע הנאשם בערך העליון של קדושת החיים, ולאור חומרת הנסיבות המפורטות לעיל, והתוצאה, אינני מוצא מקום לענישה אשר תפחת מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם, הגם שטווח הענישה עליו הסכימו הצדדים, אינו כולל הגבלה כזו. המענה העונשי הראוי לפגיעה זו בקדושת החיים, מחייב ענישה אשר לא תפחת מהמתחם במקרה זה.

לא יצלחו מילותי בתאור הכאב והאובדן שגרם הנאשם במעשהו, גם לא בביטוי של עוצמת והשלכת משמעות המעשה ותוצאתו, על הורי הנאשם והמנוח, ועל משפחתם.

כדברי האם: **"לא ניתן לתאר את הקושי היומיומי והמציאות החשוכה"**.

ההורים מבקשים רחמים על הנאשם, בנם. מבקשים הם לשקמו, ומבקשים שישבו לביתם.

כאמור בע"פ 30/01 המצוטט לעיל, כך גם כאן, קשה להתעלם מדברי ההורים המתארים כי עולמם חרב עליהם, ומכאבם, ולא ניתן להתעלם מעמדתם ומעתירתם להקלה בעונשו של הנאשם, אך מנגד, בית המשפט מצווה לשקול שיקולי ענישה הכוללים את ההיבט הציבורי, ואת האינטרס הציבורי הגלום בצורך בענישה מחמירה לעבירה זו בנסיבותיה, ולהביא לידי ביטוי בענישה את משמעות הפגיעה בקדושת החיים, ואת שיקולי הענישה המרכזיים, שכאמור הינם שיקולי ההרתעה והגמול.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מביע חרטה, מתואר הרקע של מערכת יחסים בעייתית אשר הובילה לאירוע, ועולה התרשמות מרמת סיכון בינונית - גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק.

אני מוצא כי הענישה ברף העליון של ההסדר מגלמת את השיקולים לקולא ביחס לנאשם ונסיבותיו האישיות - העדר עבר פלילי, הבעת החרטה, וגם הבעת האמפטיה כלפי האחות וכלפי משמעות ההשלכות של העובדה שנכחה במקום.

הגם שברף העליון של טווח הענישה עליו הסכימו הצדדים, מגולמים השיקולים לקולא בעניינו של הנאשם, אני מוצא לנכון לרדת אל מתחת לרף העליון האמור, וזאת לאור הצורך ליתן ביטוי מסוים גם לעולה מדברי הורי הנאשם ולכאבם. במשקל המסוים אשר יש לתת לעמדתם, אין כדי להביא עד לירידה אל מתחת למתחם העונש ההולם, ולחרוג ממנו, אך אני מוצא כי יש בו כדי להביא להקלה, כך שהענישה תהיה בגובה הרף התחתון בו.

14. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם:**

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 10 שנים. תקופת מאסרו תחושב מיום מעצרו 29.7.14.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על העבירה לפיה הורשע.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ח' תמוז תשע"ה, 25/06/2015 במעמד הנוכחים.

יואל עדן , שופט

הוקלדעלידיחנהפלקר